

שלו. וְלָמָּה אֶתְקָרִי כֹל, בְּגִין דְּעֵלָה שְׂרִיא בִּינָה
דְּאִיהִי שְׂבִיעָא (י"ם כ"ל).

יב, דא יום הכפורים, איהי ודאי, ועמה חמשין
תרעין דחירו בחשבון כל. בינה בן י"ה,
דאיהו אזיל מהלך חמש מאה שנין, ומטי
ליסוד דאיהי חג הסוכות. בגין לאתחברא
בכלה דילה דאיהי חג שמיני עצרת. ובשעתא
דאנון בחבורא חדא, אתקריאו תרויהו כ"ל
פל"ה. פסח צריכין ישראל למימר ביה הלל
גמור והלל שאינו גמור. הלל גמור לקבעו
(חסר כאן).

ספר תנינא

וְחַמְשֵׁשְׁכֵּי יִזְהָרֵי כֹזֶהר הָרְקִיעַ וּמַצְדִּיקֵי
הַרְבִּים פְּכוּכִים לְעוֹלָם וָעֶד (דניאל
יב ג). וְהַמְשַׁפְּלִים, אֵלֶּיךָ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחֻבְרֹוֹי,
יִזְהָרֵי כֹד אֶתְפַּנְשׁוּ לְמַעַבְדַּי הָאֵי חֲבוּרָא דְּאִיהוּ
מִזִּיחָא עֲלָא דְלַעֲלָא, רַעוּתָא עֲלָא
אֶתְגַּלְיָא, רַעוּתָא אֶתְיָהִיב לְרַבִּי שְׁמַעוֹן וְחֻבְרֹוֹי
לְגַלְיָא בִּיה רִזִּין סְתִימִין עֲמִיקִין, וְלִכְל
נִשְׁמָתִין דְּמִתִּבְתָּא דְלַעֲלָא (ד' קיד ע"א) וּמִתִּבְתָּא
תַּתָּא, וְלִשְׁבַּע טוּרִין עֲלָאִין, דְּאֶנּוֹן תִּלְתֵּי אֲבָהִין
וְרַעֲיָא מְהִימְנָא וְאַהֲרֹן וְדוֹד וְשַׁלְמָה, וְאַלְיָהוּ
עֲמָהוֹן, וְלִכְל נִשְׁמָתִין דְּמִתִּבְתָּא דְּאֶזְלִין
עֲרִטִילָאִין, וּמִלְּאֲכִין דְּמִמְנָן עֲלֵיהוּ, וְאַזְלִין
עֲרִטִילָאִין בְּגִינֵיהוּ, דְּאֶנּוֹן בְּתוּלוֹת אֶתְרִיָּה
רַעוּתִיָּה דְּשְׂכִינְתָּא, דְּאִיהִי עֲרִטִילָא מְנַהוֹן
וְאַנּוֹן עֲרִטִילָאִין מְנַה. וְהִכִּי אֶנּוֹן חִילִין דְּמִלְּכָא
עֲרִטִילָאִין מְנַה, דְּכִתִּיב (ישעיה לג ז) הֵן אֲרָאֲלָם
צַעֲקוֹ חֲצָה מִלְּאֲכִי שְׁלוֹם מֵרַיְבִין.

וּמִנָּא לֵן דְּשְׂכִינְתָּא יְחִידָא מְחִילָהּ, הָדָא הוּא
דְּכִתִּיב (איכה א א) אִיכָּה יִשְׁבָּה בְּדָד. א"י
כ"ה יִשְׁבָּה בְּדָד, דְּאֶתְמַר בִּיה (תהלים קמה י)
וְחִסְדִּיךָ יִבְרָכּוּ כ"ה. וְעַל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא

משום שעליו שורה בינה, שהיא
השביעית. (י"ם כ"ל)
יב, זה יום הכפורים, היא ודאי,
ועמה חמשין שנים של חרות
בחשבון כל, בינה בן י"ה, שהיא
הולך מהלך חמש מאות שנים,
ומגיע ליסוד, שהוא חג הסוכות,
כדי להתחבר עם הפלה שלו,
שהיא חג שמיני עצרת. ובשעה
שהם בחבור אחד, נקראו שניהם
כ"ל פל"ה. פסח צריכים ישראל
לומר בו הלל גמור והלל שאינו
גמור. הלל גמור לקבעו.

ספר שני

וְחַמְשֵׁשְׁכֵּי יִזְהָרֵי כֹזֶהר הָרְקִיעַ
וּמַצְדִּיקֵי הַרְבִּים פְּכוּכִים לְעוֹלָם
וָעֶד (דניאל יב). וְהַמְשַׁפְּלִים - אֵלֶּיךָ
רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחֻבְרֹוֹי, יִזְהָרֵי
כֹד אֶתְפַּנְשׁוּ לְעִשׂוֹת אֶת הַחֲבוּר
הַזֶּה, שֶׁהוּא מִזְהָר הָעֲלִיּוֹן
שְׁלֹמֶעֱלָה, הָרַצוֹן הָעֲלִיּוֹן הַתְּגֵלָה,
נִתְּנָה רְשׁוּת לְרַבִּי שְׁמַעוֹן וְחֻבְרֹוֹי
לְגַלּוֹת בּוֹ רִזִּים נְסֻתִים עֲמִיקִים,
וְלִכְל הַנְּשָׁמוֹת שֶׁל הַיִּשִּׁיבָה
שְׁלֹמֶעֱלָה, וְהַיִּשִּׁיבָה הַתַּתְּחוּנָה,
וְלִשְׁבַּע הָרִים עֲלִיּוֹנִים, שֶׁהֵם
שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת וְהַרְעָה הַנְּאֻמָּן
וְאַהֲרֹן וְדוֹד וְשַׁלְמָה, וְאַלְיָהוּ
עֲמָהוּ, וְלִכְל הַנְּשָׁמוֹת שֶׁל
הַיִּשִּׁיבוֹת שֶׁהוֹלְכִים מְעֻרְטִלִים,
וְהַמְּלָאכִים שֶׁמְמַנִּים עֲלֵיהֶם,
וְהוֹלְכִים מְעֻרְטִלִים בְּשִׁבְלֵם,
שֶׁהֵם בְּתוּלוֹת אֶתְרִיָּה רַעוּתִיָּה שֶׁל
הַשְּׂכִינָה. שֶׁהִיא מְעֻרְטֶלֶת מֵהֶם,
וְהֵם מְעֻרְטִלִים מִמֶּנָּה. וְכֹךָ הֵם
צָבָאוֹת הַמְּלָךְ מְעֻרְטִלִים מִמֶּנָּה,
שֶׁכְּתוּב (ישעיה לג) הֵן אֲרָאֲלָם צַעֲקוֹ
חֲצָה מִלְּאֲכִי שְׁלוֹם מֵרַיְבִין.
וּמִנָּן לָנוּ שֶׁשְׂכִינָה יְחִידָה
מְצַבְאוּתִיָּה? זֶהוּ שֶׁכְּתוּב אִיכָּה
יִשְׁבָּה בְּדָד. א"י כ"ה יִשְׁבָּה בְּדָד,
שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (תהלים קמה) וְחִסְדִּיךָ
יִבְרָכּוּ כ"ה. וְעַל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא

ושְכִינְתָּהּ אָמַר קָרָא (משלי כו ח) כְּצֹפּוֹר נוֹדֶדֶת מִן
קִנְיָה בֵּין אִישׁ נוֹדֶד מִמְּקוֹמוֹ, דְּאִתְּמַר בֵּיהּ (שמות
טו ג) ה' אִישׁ מְלַחֲמָהּ. וּבִזְמַנָּא דְּאִיהִי עֲרִטִילָאָה,
תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים וְצַדִּיקִים וְאֲנָשֵׁי מַדּוּת דִּילָהּ,
פְּלִהּוּ אֲזִלִּין מִנְּדִדִּין מַדּוּת לְדוּף, מֵאַתֵּר לְאַתֵּר.
כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ מְאִירֵי מִתְּנִיתִין דְּדוּר שְׁפִין דְּדוּר
בָּא, אֲנָשֵׁי חֵיל יְסוּכְבוּ מַעִיר לְעִיר וְלֹא יִרְחֲמוּ.
וּבְגִין דָּא אִסְתַּחֲבִיחַ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְכִינְתָּהּ
לְמַעַבְדַּי הָאֵי חֲבוּרָא, עַל יַד הָהוּא
דְּאִתְּגַלְיָא וְכָנִיס בֵּיהּ עֲלֵאִין וְתַתְּאִין לְאַשְׁכְּחָא
בֵּיהּ נִיחָא לְשְכִינְתָּא בְּגִלוּתָא, וְחִירוּ לָהּ
וְלִבְנָהּ. הָדָא הוּא דְכָתִיב (תהלים פד ד) גַּם צֹפּוֹר
מִצָּאָה בֵּית וְדִרּוֹר קָן לָהּ. הָהִיא דְּאִתְּמַר בֵּיהּ
(ויקרא כה י) וְקִרְאֲתֶם דִּרְוֹר בְּאַרְצָךְ לְכָל יֹשְׁבֵיהָ.

אֲשֶׁר שְׁתֵּה אֶפְרוּחֶיהָ, אֲלִין דְּאִתְּמַר בְּהוֹן (דברים
כב ו) וְהָאֵם רִבְצָת עַל הָאֶפְרוּחִים. וְאֲנוּן
מְאִירֵי דְגִדְפִין דְּאִתְּמַר בֵּיהּ (יחזקאל א ו) וְאַרְבַּעַה
פָּנִים לְאַחַת וְאַרְבַּע פָּנִים לְאַחַת לָהֶם. דְּאֲלִין
אֲנוּן דְּמִמֶּנּוּן עַל מְאִירֵי מִתְּנִיתִין דְּרוּחִיהוֹן
פְּרַחִין מִנְּהוֹן.

אוּ עַל הַבִּיצִים, אֲלִין אוֹפְנִים דְּמִמֶּנּוּן עַל מְאִירֵי
מְקָרָא. דְּבְגִין הָאֵי חֲבוּרָא, וְהָאֵם רִבְצָת עַל
הָאֶפְרוּחִים אוּ עַל הַבִּיצִים לֹא תִקַּח הָאֵם עַל
הַבָּנִים, אֲלִין אֲנוּן דְּאִתְּמַר בְּהוֹן (דברים יד א) בָּנִים
אַתֶּם לָהּ אֱלֹהֵיכֶם. אֲלִין רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחִבְרִי
וּמְאִירֵי מְתִיבְתָּא דְּעַבְדֵי הָאֵי חֲבוּרָא.

וְהָאֵי חֲבוּרָא הִיא פְּגוּנָא דְּתַבְתַּת נַח דְּאִתְּפַנְשׁ
בֵּיהּ כָּל מִין וּמִין, הָכִי מִתְּפַנְשִׁין בֵּיהּ הָאֵי
חֲבוּרָא כָּל נִשְׁמָתִין דְּצַדִּיקָא וְאֲנָשֵׁי מַדּוּת,
דְּאִתְּמַר בְּהוֹן (תהלים קיח כ) זֶה הַשֹּׁעַר לָהּ צַדִּיקִים
יָבֹאוּ בּוֹ, וְאַחֲרָיִין דְּלֹא צַדִּיקִים, אִתְּדַחֲזִין
מִתַּמָּן. וְכֵד אִתְּגַלְיָא הָאֵי חֲבוּרָא, בְּעֵלְמָא,
צַדִּיקִים, נְדָחִים מִשָּׁם. וְכִשְׁתַּגְּלַהּ הַחֲבוּרָא הִיא בְּעוֹלָם, רַבִּים

וְשְכִינְתּוֹ אָמַר הַפְּתוּב (משלי כו)
כְּצֹפּוֹר נוֹדֶדֶת מִקִּנְיָה בֵּין אִישׁ נוֹדֶד
מִמְּקוֹמוֹ, שְׁנֵאֲמַר בּוֹ (שמות טו) ה'
אִישׁ מְלַחֲמָהּ. וּבִזְמַן שְׁהִיא
מְעַרְטֶלֶת, תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים
וְצַדִּיקִים וְאֲנָשֵׁי מַדּוּת שְׁלָהּ, כָּלֵם
הוֹלְכִים וְנוֹדְדִים מִמְּקוֹם לְמְקוֹם,
מֵאַתֵּר לְאַתֵּר, כְּמוֹ שְׁבָאוּהָ בְּעַלִּי
הַמִּשְׁנָה, דְּדוּר שְׁפִין דְּדוּר בָּא, אֲנָשֵׁי
חֵיל יְסוּכְבוּ מַעִיר לְעִיר, וְלֹא
יִרְחֲמוּ.

וּמִשּׁוּם זֶה הַסִּפִּים הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְשְכִינְתּוֹ לַעֲשׂוֹת אֶת הַחֲבוּרָא
הַזֶּה עַל יַד אוֹתוֹ שְׁתַּגְּלַהּ, וְכָנִיס
בּוֹ עֲלִיוֹנִים וְתַתְּחוּנִים לְמִצָּא בּוֹ
מִנְּהוּחָה לְשְכִינָה בְּגִלוּתָא, וְחִירוּ
לָהּ וְלִבְנֵיהָ. זֶהוּ שְׁכִינּוּב (תהלים פד)
גַּם צֹפּוֹר מִצָּאָה בֵּית וְדִרּוֹר קָן
לָהּ. הָהִיא שְׁנֵאֲמַר בֵּיהּ (ויקרא כה)
וְקִרְאֲתֶם דִּרְוֹר בְּאַרְצָךְ לְכָל יֹשְׁבֵיהָ.
אֲשֶׁר שְׁתֵּה אֶפְרוּחֶיהָ - אֲלוֹ
שְׁנֵאֲמַר בֵּיהּ (דברים כב) וְהָאֵם
רִבְצָת עַל הָאֶפְרוּחִים, וְהֵם בְּעַלִּי
הַפָּנִים, שְׁבָהֶם נֵאֲמַר (יחזקאל א)
וְאַרְבַּעַה פָּנִים לְאַחַת וְאַרְבַּע
פָּנִים לְאַחַת לָהֶם. שְׁאֵלָה הֵם
שְׁמֵמִים עַל בְּעַלִּי הַמִּשְׁנָה,
שְׁרוּחָם פּוֹרַחַת מֵהֶם.

אוּ עַל הַבִּיצִים - אֲלוֹ הָאוֹפְנִים
שְׁמֵמִים עַל בְּעַלִּי הַמְּקָרָא.
שְׁבִשְׁבִיל הַחֲבוּרָא הַזֶּה, וְהָאֵם
רִבְצָת עַל הָאֶפְרוּחִים אוּ עַל
הַבִּיצִים לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים,
אֲלוֹ שְׁנֵאֲמַר בֵּיהּ בָּנִים אַתֶּם לָהּ
אֱלֹהֵיכֶם. אֲלוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחִבְרִי
וּמְאִירֵי הַיְשִׁיבָה שְׁעוֹשִׁים אֶת
הַחֲבוּרָא הַזֶּה.

וְהַחֲבוּרָא הַזֶּה הִיא כְּמוֹ תַבְתַּת נַח
שְׁתַּתְּכִנְסוּ בֵּיהּ כָּל מִין וּמִין. כִּף
מִתְּפַנְסִים בְּחֲבוּרָא הַזֶּה כָּל נִשְׁמָתִין
הַצַּדִּיקִים וְאֲנָשֵׁי מַדּוּת, שְׁנֵאֲמַר
בֵּיהּ (תהלים קיח) זֶה הַשֹּׁעַר לָהּ
צַדִּיקִים יָבֹאוּ בּוֹ. וְאַחֲרֵים שְׁאִינִם
מִתְּפַנְסִים אֲלֵיו, שְׁנֵאֲמַר בֵּיהּ (דברים

כט) כי את אשר ישנו פה וגו', ואת אשר איננו פה - בחבור הזה - עמנו היום. ועליהם נאמר (דניאל יב) ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד, פאותם הפוכים שיהיו קימים לעולם ולעולמי עולמים. ונאמר בהם, והיה זרעך פכוכבי השמים, שהוא העמוד האמצעי, שהוא אתה תשמע השמים, ולא פכוכבים משמים, שנאמר בהם (ישעיה נא) כי שמים פעשן נמלחו, (תהלים קב) המה יאבדו ואתה תעמד.

ועוד והמשכילים, אלו שיש בהם שכל לדעת את גזרת הנשמות שלהם, מאלו הספירים שהם דברים שגזורים מעשר ספירות, שעליהם נאמר (תהלים יט) השמים מספרים כבוד אל. שכלם מלאים סגלות. ואותם אנשי מדות, נשמותיהם רשומות שם, ומשם אצילותם. מצדה של המלכות הם בני מלכים, שנאמר בהם כל ישראל בני מלכים, ומצד זה יוצאים מישראל מלכים.

ומצד של הצדיק נקראו צדיקים. זהו שכתוב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים. ומצד של נצח והוד נקראו נביאים. ומצד של העמוד האמצעי נאמר בהם (ירמיה ב) ואנכי נטעתיו שורק פלה זרע אמת, ועליהם נאמר (מלאכי ג) תורת אמת היתה בפיהו. ומצד של הגבורה נקראו גבורים עומדים בפרץ דוחים את הגזרות. ומצד של החסד נקראו חסידים. ומצד של חכמה ובינה נאמר בהם כלנו חכמים כלנו נבונים.

ומצד של הפטר, שהוא הראש של הכל, הם ראשי אלפי ישראל, שעליהם נאמר אנשי מדות. אלו הם המשכילים שיש בהם שכל

למנדע למאריהון, דרזין

סגיאין מתפנשין לגבה דאתמר בהון (דברים כט) כי את אשר ישנו פה וגו', ואת אשר איננו פה, בהאי חבורא, עמנו היום. ועליהם אתמר (דניאל יב ג) ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד, פאנון פוכביא דיהון קימין לעלם ולעלמי עלמיא, ואתמר בהון (בראשית כב יז) והיה זרעך פכוכבי השמים, דאיהו עמודא דאמצעיתא, דאיהו (מ"א ח ט) אתה תשמע השמים, ולא פכוכביא משמיא דאתמר בהון (ישעיה נא ו) כי שמים פעשן נמלחו, (תהלים קב כז) המה יאבדו ואתה תעמד.

ועוד והמשכילים, אלן דאית בהון שכל למנדע גזירו דנשמתין דילהון, מאלן ספירין דאנון מלן גזירן מעשר ספירן, דעליהם אתמר (תהלים יט ב) השמים מספרים כבוד אל. דכלהו מלן סגלות, ואנון אנשי מדות, נשמתין דילהון רשימין תמן, ומתמן אצילותהון, מסטרא דמלכות אנון בני מלכים, דאתמר בהו כל ישראל בני מלכים, ומסטרא דא נפקין מישראל מלכים.

ומסטרא דצדיק אתקריאו צדיקים, הדא הוא דכתיב (ישעיה ס כא) ועמך כלם צדיקים, ומסטרא דנצח והוד אתקריאו נביאים. ומסטרא דעמודא דאמצעיתא. אתמר בהו (ירמיה ב כא) ואנכי נטעתיו שורק פלה זרע אמת, ועליהם אתמר (מלאכי ב ו) תורת אמת היתה בפיהו, ומסטרא דגבורה אתקריאו גבורים עומדים בפרץ דוחים את הגזרות. ומסטרא דחסד אתקריאו חסידים. ומסטרא דחכמה ובינה אתמר בהו כלנו חכמים כלנו נבונים.

ומסטרא דכתר דאיהו רישא דכלא אנון ראשי אלפי ישראל, דעליהם אתמר אנשי

מדות, אלן אנון המשכילים דאית בהון שכל

דמאריהון לא אתפסין מניהו. דכלהו הוו
באספמותא בחבורא דא.

ולאלין דאנון באלין מדות צריך לגלגא רזין
טמירין. אבל מאן דמגלה רזין
לרשיעא, באלו מגלה עריין באורייתא. דבני
שפחה בישא לילי"ת אמא דרשיעא ערבוכי
בישא. מאן דמגלה רזין דאורייתא גרים לצדיק
דאיהו יסוד, דאתמר ביה (תהלים כה יד) סוד ה'
ליראיו, דאסתלק נביעו מנה ומן שכינתא,
הדא הוא דכתיב (איוב יד יא) אָזְלוּ מִיָּם מִנִּי יָם
וְנָהָר יִחַרֵּב וַיִּבֶשׁ.

בההוא זמנא אנון צדיקא לתתא עניים מפלא,
עניים מרזין דאורייתא, עניים בגופא.
וכל מאן דמגלה רזין לצדיקא, גרים לצדיק
לאנהרא ברזין דאורייתא, ולשכינתא דאור ר"ז
אתקרי.

ובההוא זמנא והמשפלים יזהרו כזהר הרקיע.
מאי כזהר, דרגא דמשה רבנו עליו
השלום, עמודא דאמצעיתא, דעל שמה
אתקרי האי חבורא ספר הזהר. ושכינתא ביה
נהרא וזהרא בסיהרא מן שמשא. דשמשא
נהירא בשית טורין רברבין, וסיהרא
בשביעא פלילא משבע.

שם אב"גית"ץ, עליהו אתמר (ישעיה ו ב) שש
פנפים שש פנפים לאחד. והאי שמא
איהו סגולתא דילה לכסא ולנשמתא, כד
סליקת לעלא בכל ליליא וליליא, לאסהרא
על עובדין טבין דבר נש, ולישזביה ממלאכי
חבלה ומפל מזיקין ורוחין ולילין ושריין,
ובהון פרכת לעלא. בשמים אתון מפל שם
תכסה אנפאה מנהון, בשמים אתון תכסה
רגלאה, ובשמים אתון פרכת לעלא, ואוף הכי
לרוחא ואוף הכי לנפשא.

להפיר את רבונם, שסודות רבונם
אין מתפסים מהם, שפלם היו
בהסכמה בחבור הזה.

ולאלין דאנון שיהם במדות הללו, צריך
לגלות סודות טמירים. אבל מי
שמגלה סודות לרשעים, באלו
מגלה עריות בתורה. שבני
שפחה הרעה לילית, אמם של
הרשעים, ערבוכיה רעה. מי
שמגלה סודות התורה, גורם
לצדיק שהוא יסוד, שנאמר בו
(תהלים כה) סוד ה' ליראיו,
שהסתלק ממנו המעין ומן
השכינה. זהו שכתוב (איוב יד) אָזְלוּ
מִיָּם מִנִּי יָם וְנָהָר יִחַרֵּב וַיִּבֶשׁ.

באותו זמן אותם הצדיקים
למטה עניים מהפל, עניים
מסודות התורה, עניים בגוף. וכל
מי שמגלה סודות לצדיקים, גורם
לצדיק להאיר בסודות התורה,
ולשכינה, שהאור נקרא ר"ז.

ובאותו הזמן והמשפלים יזהרו
כזהר הרקיע. מה זה כזהר?
הדרגה של משה רבנו עליו
השלום, העמוד האמצעי, שעל
שמו נקרא החבור הזה ספר
הזהר. והשכינה מאירה בו,
וזהרת בלכנה מן השמש.
שהשמש מאירה בשש הרים
גדולים, והלכנה בשביעית
כלולה משבע.

שם אבגית"ץ, עליהם נאמר (ישעיה
ו) שש פנפים שש פנפים לאחד.
והשם הזה הוא סגולתו לכסות
ולנשמה, כשעולה למעלה בכל
לילה ולילה להעיד על המעשים
הטובים של האדם, ולהצילו
ממלאכי החבלה ומפל המזיקים
והרוחות ולילין ושרים, ובהם
פורחת למעלה. בשתי אותיות
מפל שם תכסה פניה מהם, בשתי
אותיות תכסה רגליה, ובשתי
אותיות פורחת למעלה, ואף כף
לרוח ואף כף לנפש. עד כאן.

אב"ג ית"ץ קר"ע שט"ן נג"ד
 יכ"ש בט"ר צת"ג חק"ב טנ"ע
 יג"ל פז"ק שקוצי"ת שהנשמה
 פורחת בהם למעלה בכל לילה
 ולילה, וזוהי נשמת כל חי,
 שהאצילות מן האם העליונה,
 ושבעת השמות הללו שפורחת
 בהם הם שבע, שכלולים בבת
 שבע, שהיא השכינה התחתונה,
 כלולה משבע ספירות, שעליהם
 אמר דוד (דברי הימים א, כט) לך ה'
 הגדלה והגבורה והתפארת
 והנצח והיהוד כי כל בשמים
 ובארץ.

והאם העליונה היא הנשר הגדול
 בעל הכנפים, האדם הגדול,
 חכמה, ועשר חכמות נקראו עשר
 ספירות מצדו. וכתר עליון נקרא
 מצדו חכמה קדומה, והיא יו"ד
 ה"א וא"ו ה"א, שהתפשטותו
 בעשר ספירות, אבל האם
 העליונה נשר עליון,
 שהתפשטותו בשבע, והיא
 השמינית, ובה שבחו של משה.
 אז ישיר משה, וממנו תמצא את
 סוד קן הצפור, שלח תשלח את
 האם של אצילות. אריה חסד,
 שור גבורה, זוהי המרכבה
 העליונה. המרכבה השניה,
 תפארת אדם שנית, שנאמר בו
 (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם,
 דמות אריה שור נשר. נצח הוד
 יסוד מלכות היא תבנית כלם. זהו
 הסוד של תקון אחד.

אבל מצד הנשמה הם נקראו
 שרפים, ומהצד של רוח - חיות,
 שנאמר בהם (שם) ודמות החיות
 מראיהם כגחלי אש בערות
 כמראה הלפדים היא מתהלכת
 בין החיות. ונאמר בהם (שם)
 ומתוכה דמות ארבע חיות וזה
 מראיהן דמות אדם להנה.
 והרוח היא מצד העמוד האמצעי,
 ויש לה ארבעה פנים, כמו זה יש

אב"ג ית"ץ, קר"ע שט"ן, נג"ד יכ"ש, בט"ר
 צת"ג, חק"ב טנ"ע, יג"ל פז"ק, שק"ו
 צי"ת. דנשמתא בהון פרחת לעלא בכל ליליא
 ולייליא, והאי איהו נשמת כל חי, דאצילותא
 מאמא (דף קיד ע"ב) עלאה, ושבע שמהן אלין
 דפרחת בהון, אנון שבע, דכלילן בבת שבע
 דאיהי שכינתא תתאה, כלילא משבע ספירן,
 דעליהו אמר דוד (דברי הימים א, כט) לך ה'
 הגדלה והגבורה והתפארת והנצח והיהוד כי כל
 בשמים ובארץ.

ואמא עלאה איהי הנשר הגדול בעל הכנפים,
 אדם הגדול, חכמה, ועשר חכמות
 אתקריאו עשר ספירן מסטרה, וכתר עליון
 אתקרי מסטרה חכמה קדומה, ואיהי יו"ד
 ה"א וא"ו ה"א, דאתפשטותה בעשר ספירן,
 אבל אמה עלאה נשרא עלאה דאתפשטותה
 בשבע, ואיהי תמינאה ובה שבח משה.

אז ישיר משה (שמות טו א). ומנה תשפח רזא דקן
 צפור, (דברים כב ז) שלח תשלח את האם
 דאצילות. אריה חסד, שור גבורה, האי איהי
 מרכבתא עלאה. מרכבתא תנינא, תפארת אדם
 תנינא, דאתמר ביה (יחזקאל א) ודמות פניהם פני
 אדם, דמות אריה שור נשר, נצח הוד יסוד
 מלכות איהי תבנית כלם, האי איהו רזא
 דתקונא חדא.

אבל מסטרא דנשמתא אתקראו שרפים.
 ומסטרא דרוחא חיות, דאתמר בהון
 (שם) ודמות החיות מראיהם כגחלי אש בערות
 כמראה הלפדים היא מתהלכת בין החיות.
 דהא ואתמר בהון (שם) ומתוכה דמות ארבע
 חיות וזה מראיהן דמות אדם להנה.
 ורוחא איהו מסטרא דעמודא דאמצעיתא,
 ואית לה ארבע אנפין, כגונא דא אית